

Tight Right White, Dar A Luz / Paula Court

moraal, de politieke onwil, de belangen van de medische industrie, het religieuze fundamentalisme en de grenzen van de geneeskunde in rekening. Kijken naar aids impliceert willens nillens betrokkenheid tussen dader en slachtoffer.

Maar betrokkenheid alleen volstaat weliswaar niet. Alle medeleven, begrip en inzicht in de wereld kan de stervende niet helpen. Reza Abdoh's voorstellingen lijken eerder te suggereren dat zij zelfs verlamdend kunnen werken. De lijst van overledenen wordt langzaam maar zeker schier oneindig, in de aids-crisis is daarom een gezonde dosis woede op zijn plaats. Wie acteur Ron Vawters recente dood aan boord van een vliegtuig ergens boven de Atlantische oceaan poëtisch vindt, mag nodig eens wakker (geschud) worden. Ook al is zijn sterven halverwege Europa en Amerika misschien passend voor een acteur wiens werk zich inhoudelijk tussen twee continenten bevindt, toch is er niks dichterbij, laat staan mooi of romantisch aan een gestigmatiseerde dood aan huidkanker, longziekten, hartproblemen en andere symptomatische complicaties ten gevolge van een ongevraagde ondermijning van het immunitetsstelsel. Schrijver David Wojnarowicz, ondertussen ook al ge-

storven, vat het kort en krachtig samen wanneer hij voorstelt om na zijn dood zijn door aids uitgeteerde lijk niet in alle sereniteit te betreuren, maar het eenvoudigweg op het grasperk van het Witte Huis te dumpen, als een openlijke beschuldiging aan het adres van een onverschillige overheid. Zijn vrienden hebben Wojnarowicz' wens ingewilligd. En die machteloze woede in staat tot zulke aangrijpende, tomeloze 'onbeleefdheid', dat gepast gebrek aan respect maakt de motor uit van Tight Right White.

Shake your body (down to the ground)

Het lichaam is de inzet van elk verhaal over aids. Het lichaam is ook de inzet van de Amerikaanse (en onze) tv-cultuur. Ga het maar even na, menig recent schandaal dat de goegemeente bezighoudt, draait rond geweld tegen het lichaam: van date rape tot queer-bashing, over de talloze praat- én showprogramma's rond kanker, aids, MS en elk andere denk- en ondenkbare ziekte, tot de politiebrutaliteiten tegen Rodney King, Michael Jacksons al dan niet vermeende pedofiele avonturen, ijschaatster Nancy Kerrigans gemolesteerde knie en John Bobbits

afgehakte penis. Het spektakel is allicht van alle tijden en van alle culturen, maar de media en de Verenigde Staten (en sinds een tijdje nu ook hele stukken van het oude Europa) delen hun recordcijfers inzake geweld.

Stephan Sanders schrijft in zijn voorwoord tot Joan Didions *De Central Park jogger* terecht over de culturele complexiteit van home made Amerikaans geweld: "de krantenberichten zouden er gemakkelijk illustraties kunnen zijn bij een college-serie over stadssociologie, zo voorbeeldig worden de actuele thema's erin behandeld, de spanningen tussen diverse, etnische bevolkingsgroepen, de sociale afstand tussen midden- en onderklasse, de veranderde en daardoor verwarrende rolverdeling tussen de seksen - al die grote lijnen komen compact samen in negenregelige verslagen op de stadspagina. Wat zinloos lijkt, wordt alsnog opgenomen in een betekenispatroon: niets gebeurt zomaar. De meest onverklaarbare actie is desnoods een treffend symbool van de zinloosheid. Geweld in Amerika lijkt gestrijker." Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor geweld in de media, en voor geweld in de voorstellingen van Dar A Luz.

Abdoh en de zijnen brengen een